

عنوان مقاله:

مقدمه ای بر پدیدارشناسی ادیان ایران باستان

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ادیان و عرفان تطبیقی، دوره 4، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

یوسف جعفرزاده - استادیار گروه تاریخ و تمدن اسلامی و ادیان، دانشگاه پیام نور، ایران.

محمد مسعودی نیا - استادیار، گروه الهیات و علوم اسلامی، دانشگاه پیام نور، ایران

خلاصه مقاله:

ادیان ایران باستان دایره وسیعی از تحولات دینی را در برمی گیرد که از حیث مطالعات پدیدارشناختی، نمونه قابل مطالعه از تحولات تاریخ ادیان به شمار می رود. در تاریخ ادیان در آغاز حیات دینی هر قومی، ادیان ابتدائی حاکم هستند؛ به طوری که حیث التفاتی همه پدیدارهای دینی به سوی مرکز معنای ادیان ابتدائی یعنی طبیعت پرستی، قبیله گرایی، بازگشت جاودانه به سرآغاز تاریخ و وطن پرستی معطوف هستند، اما ناگهان در برخی نقاط جهان پیامبران ظهور کرده و مردم را به مرکز معنای توحیدی یعنی اعتقاد به خداوند متعال و طبیعت شناسی، جامعه گرایی و عدالت، تاریخ گرائی و معاد و جهان شمولی دعوت می کنند. بعد از این مرحله، تاریخ ادیان به عرصه کشاکش ادیان ابتدائی و توحیدی تبدیل می شود و ادیان ابتدائی به اشکال مختلف در برابر پیام توحیدی مقاومت می کنند و به عرصه زندگی دینی مردم بازمی گردند. در ادیان ایران باستان این فرایند تحول دینی نیز کاملاً مشهود است؛ به طوری که ابتدا باورهای ابتدائی آریایی ها رواج دارند و بعد زردشت به عنوان پیامبر ظهور کرده و مردم را به توحید دعوت می کند اما بلافاصله بعد از مرگ ایشان، ادیان ابتدائی ماقبل زردشت به طور گسترده به زندگی دینی مردم بازمی گردند. مقاله حاضر با استفاده از روش پدیدارشناسی دین فرایند تحول دینی در ادیان ایران باستان را مورد مطالعه و بررسی قرار می دهد.

کلمات کلیدی:

پدیدارشناسی دین، ادیان ایران باستان، زردشت، توحید، بازگشت ادیان ابتدائی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1466007>

